

bemorst door het slijk, dat opspat tegen een ieder, die deel neemt aan dien strijd.

En niet alleen de staatkunde, maar ook het recht; in wetenschap zoowel als in practijk; heeft het soms moeten verduren, onder beschuldiging van op anderen wortel te stoelen, dan waaruit het geestelijk leven zijne sappen trekt, ter poorte van het Christelijk erf te worden uitgeleid. Verwonderen mag dit niet; althans indien moet worden toegestemd, gelijk wel is beweerd geworden, dat verdediging der zelfzucht grondgedachte van het recht is, waardoor dit veeltijds machtiging verleent tot wat, naar het heiliger meetsnoer van zedelijkheid geoordeeld, de proef niet kan doorstaan; en dat, naar gelijken trant, wie aan de rechtspraktijk zich wijdt, zich liefst een doek voor de oogen moet doen binden, nu niet om zonder aanzien des persoons te spreken, maar om het vlammend schrift van Godes Wet te ontgaan.

De Universiteit, die vóór weinige uren werd ingewijd, en aan welke als buitengewoon hoogleeraar in staatsrecht, rechtswijsbegeerte en canoniek recht verbonden te worden, de eere was, voor mij weggelegd, is een protest van niet onzeker geluid tegen genoemde vruchten der onhelderheid. Van hen, die ook door hunne tegenwoordigheid te dezer plaatse van hunne belangstelling in die Stichting doen blijken, mag daarom worden voorondersteld, dat zij, wel verre van in die strikken te zijn verward, zullen instemmen met een Rennecke, waar deze de noodzakelijkheid voor den Christen bepleit, om niet ganschelijk onkundig te blijven van het leven van den Staat, zal hij niet grootelijks gevaar loopen om zich, uit gebrek aan liefde voor, telkens te stooten aan een door God Almachtig besteld instituut ¹⁾. En wel zou het Gereformeerde standpunt de breede opvatting verloochenen, daaraan immers eigen, zoo het niet ook aan het recht een plaats der eere gunde, wijl een plicht des verheerlijkens daaraan toeschrijvende.

Zoo moge ik dan, M. H., U uitnoodigen mij te volgen, waar ik,

¹⁾ C. H. Rennecke, *Die Lehre vom Staate*. 1850. S. 1 u. 2.